

POSTANOWIENIE

Dnia 27 kwietnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa Stowarzyszenia A. w W.
przeciwko S. sp. z o.o. w W.
o ochronę praw autorskich,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 kwietnia 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 26 maja 2020 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest

sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powód wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, które przedstawił w formie pytania: „czy w ramach roszczenia informacyjnego z art. 150 ust. 2 ustawy z 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (tekst jedn. Dz.U. z 2019 r. poz. 1231; dalej - pr. aut.) możliwe było domaganie się informacji od każdego podmiotu dysponującego informacjami niezbędnymi organizacji zbiorowego zarządu w związku z dochodzeniem opłaty z art. 95³ ust. 1 pr. aut., czy jedynie od podmiotów, w stosunku co do których będzie mogło być kierowane roszczenie o zapłatę, w oparciu o uzyskane informacje?”. Powód powołał się też na konieczność wyjaśnienia pojęcia „producent fonogramu” użytego w art. 95³ ust. 1 i 2 pr. aut.

Zgodnie z ustaloną linią orzecznictwa powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego jako przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wymaga wskazania na problem o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygnięty w dotychczasowym orzecznictwie i wymagający pogłębionej wykładni. Skarżący powinien to zagadnienie sformułować oraz przedstawić argumentację jurydyczną uzasadniającą tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych w związku ze stosowaniem przepisów, na tle których ono powstało. Zagadnienie powinno być ponadto „istotne” z uwagi na wagę problemu interpretacyjnego, którego dotyczy dla systemu prawa. Skoro jednak skarga kasacyjna jest wnoszona w konkretnej sprawie, to zarówno charakter rozpoznawanego roszczenia, jak i ustalony przez sądy *meriti* stan faktyczny, którym Sąd Najwyższy byłby związany (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.), musi pozostawać w związku z przedstawionym przez skarżącego zagadnieniem prawnym i pozwalać na jego rozstrzygnięcie.

Zagadnienie sformułowane przez powoda nie ma powyższych cech. Dotyczy ono wykładni art. 105 ust. 2 pr. aut., który to przepis został wyeliminowany

z systemu prawnego z dniem 19 lipca 2018 r., wraz z wejściem w życie ustawy z 15 czerwca 2018 r. o zbiorowym zarządzaniu prawami autorskimi i prawami pokrewnymi (Dz.U. poz. 1293; dalej - z.z.p.a.). Powód wywodził roszczenie z art. 105 ust. 2 pr. aut., a Sąd Okręgowy - wobec braku w ustawie o zbiorowym zarządzaniu prawami autorskimi i prawami pokrewnymi jakichkolwiek uregulowań intertemporalnych – przyjął, że pomimo uchylenia art. 150 ust. 2 pr. aut. i wprowadzenia w jego miejsce art. 48 z.z.p.a., roszczenie powoda ma być ocenione na podstawie uchylonego art. 105 ust. 2 pr. aut. W wywodzie zmierzającym do wykazania, że w sprawie istnieje zagadnienie prawne na gruncie art. 105 ust. 2 pr. aut. powód nie starał się wyjaśnić, z jakiego powodu i w jakich okolicznościach przepis ten na przyszłość miałby stwarzać problemy wykładnicze.

Treść art. 105 ust. 2 pr. aut. została przeniesiona przez ustawodawcę do art. 48 z.z.p.a. Gdy zaś chodzi o podmioty, w stosunku do których może być kierowane roszczenie informacyjne przewidziane tym przepisem, to Sąd Apelacyjny zajął w niniejszej sprawie stanowisko zbieżne z wykładnią preferowaną przez powoda. Stwierdził mianowicie, że „co do zasady roszczenie informacyjne może być kierowane do osoby trzeciej, nawet niebędącej podmiotem zobowiązanym do zapłaty” (s. 15 uzasadnienia), podkreślił jednak, że podmiot, w stosunku do którego kierowane jest omawiane roszczenie musi mieć wiedzę niezbędną do poczynienia poszukiwanych ustaleń. O wyniku postępowania w niniejszej sprawie nie zadecydowała zatem inna niż postulowana przez powoda wykładnia przepisu, z którego wywodził roszczenie, lecz stwierdzenie, że pozwany nie ma danych pozwalających na udzielenie informacji poszukiwanych przez powoda, poza tym, że w części są to informacje nieistotne dla wykonania ciążących na powodzie obowiązków wypłaty wynagrodzenia.

W art. 95³ ust. 1 i 2 pr. aut. ustawodawca określił podmiot, od którego artysta wykonawca ma prawo do corocznego dodatkowego wynagrodzenia. Określenie to nie budzi wątpliwości. Zobowiązanym w świetle tego przepisu jest producent fonogramu. Ustawodawca zdefiniował fonogram w art. 94 ust. 1 pr. aut., zaś słowo producent oznacza w języku polskim osobę wytwarzającą towary przeznaczone do sprzedaży.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz.U. z 2018 r. poz. 265), orzeczono jak w postanowieniu.

ke